

Folketinget sidst ikke vilde gaa ind paa Forudsætningen om Adskillelsen, er man gaaet til at forudsætte, at man kunde bibeholde Kommunerne og indføre en ny Ejendomsbestatning paa den Maade, som er bekendt fra Lovforslaget, og som jo ogsaa den ærede Ordfører nærmere har omtalt. Her bliver altsaa Adskillelsen ikke paabudt, men forudsat, det vil med andre Ord sige, at den ny Ordning for Sundbyernes Kommune kan ikke komme til at træde i Kraft, før Kommunerne ere blevne adskilte, og jeg antager ogsaa, at man vil kunne komme til en saadan Adskillelse.

Hvad Indholdet af Lovforslaget angaar, har jeg ikke nogen særlig Opfordring til at forbyde mig i det, og den ærede Ordfører har jo ogsaa omtalt de væsentlige Punkter. Indholdet er mig selvfølgelig ikke fremmed, naar jeg ser det her, det er en Selvfølge, at Udvalget har faaet min Medhjælp til at faa Lovforslaget affattet; det kan man jo omtrent sige sig selv er nødvendigt. Det er jo ogsaa meget sædvanligt, at der paa et tidligt Stadium finder Konferencer Sted mellem Ministeren og vedkommende Udvalg. Der er ganske sikkert foretaget nogle Forandringer i det, som jeg har Anset for rigtig, men de give mig ikke Anledning til at udtale mig nærmere, jeg skal kun nævne et enkelt Punkt. Naar den ærede Ordfører har omtalt, at Forholdet her ordnes i alt væsentligt i Analogi med Ordningen i Kjøbenhavn — og i Frederiksberg, kan jeg tilføje — og i Rødstæderne, er det jo ganske rigtig. En Forskel er der dog til Stede; her er der nemlig ikke fastslaaet nogen bestemt Stattebyldelse paa det ene eller det andet Grundlag, den bliver at fastslaa i Henhold til Kommunallovens almindelige Bestemmelser, og det bliver Amtsrådet, som for 3 Aar ad Gangen har at fastsætte Forholdet mellem Ydelserne efter Formue og Lejlighed og det, der skal heds efter denne Skat, og for saa vidt der sker Forandringer ved den personlige Kommunestat i dette Forhold, vil det ogsaa blive anvendeligt paa dette Lovforslag eller paa denne Lov, hvis dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov. Jeg nævner det udtrykkelig, ikke fordi jeg har nogen Betænkelighed ved det, men fordi det er bedst, at det staar klart, hvorledes Forholdet er. I Frederiksberg er Forholdet et andet, idet Statteudgiften der fra gammel Tid udredes i Henhold til visse bestemte, tidligere fastsatte Normer; her er der ikke noget saadant til Stede, det er en Selvfølge, at der ikke kan være det, og derfor bliver Forholdet saaledes, som jeg har tilladt mig at omtale.

— Jeg skal endelig gøre en enkelt Bemærkning om § 4 eller en Bestemmelse i § 4, som den ærede Ordfører omtalte. Der staar: „Kommissionens Formand har efter Overenskomst med Sogneraadet paa Kommunens Bekostning at tilvejebringe fornøden Medhjælp for Kommissionen ved Udførelsen af dens Hverv, dog at Halvdelen af Udgiften dertil refunderes af Statskassen.“ Det kan jo ganske sikkert siges, at dette „dertil“ sproglig gaar paa Medhjælpen, og jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det næppe lader sig gennemføre, at en Kommission som den, der her er Tale om, som faar et ganske overordentligt Arbejde, kan være fuldstændig uden Vederlag; man maa vist i alt Fald give den Dagpenge eller noget saadant. Der vil i og for sig ikke være noget i Vejen for at enes om, at dette „dertil“ skal forstaaes paa en anden Maade end forudsat, naar man læser Bestemmelsen, men det vilde dog være hensigtsmæssigt, forekommer det mig, at gøre det klart ved en Ændring. Jeg skal tillade mig at bemærke, at naar man siger: „Udgifterne til Kommissionen og Medhjælpen“ i Stedet for „dertil“, har man det fornødne, forekommer det mig. Det vil vistnok være rigtig at fastsætte tillige, særlig af Hensyn til Statskassen, der er kommen ind her, at disse Udgifter skulle være godkendte af Indenrigsministeren. Jeg anser det for rigtigere, man har nemlig ikke paaregnet noget Vederlag til Foranstaltningerne af Amtsrådet, og ganske naturlig, fordi Amtsrådet ikke opnaar noget som helst, der er snarere noget Tab for Amtsfonden, om der kan være Tale om noget; man har lagt Refusionen af Halvdelen over paa Statskassen, hvilket jeg er gaaet ind paa; om Amtet ogsaa vil hde noget for at lette Kommunen, bliver en frivillig Sag. Jeg mener derfor, at det vilde være mest korrekt at lade Indenrigsministeren godkende, hvad der skal foregaa med Hensyn til Udredelsen og Fastsættelsen af de Udgifter, som der er Tale om i § 4. Det henstiller jeg altsaa til Overvejelse for det ærede Udvalg; vi kunne jo nærmere tale om den Ting, hvis man ønsker det.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.